

Ciprian Mitoceanu

O experiență stranie

— Rahat! Un munte de rahat.

Cum de i se întâmplase lui una ca asta? Și de ce tocmai acum? De ce tocmai aici, în inima Rusiei? Nici măcar nu știa cu exactitate unde se află. Undeva în Rusia, la dracu' cât era de mare Rusia asta.

Mai răsuci odată cheia în contact, dar motorul refuză să scoată vreun sunet dătător de speranțe. Ducă-se dracului!

Coborî din mașină, înjurând în surdina. În țara asta te puteai aștepta la orice. Și se lăsase și frigul.

— Ce naiba fac acum?

Își lovi umerii cu palmele, încercând să-și pună sângele în mișcare. Ce era de făcut? Depășise ultimul sat cu mai bine de jumătate de oră în urmă, deci măcar treizeci de kilometri îl despărțeau de cea mai apropiată brumă de civilizație, și nu avea nici o idee dacă înaintea sa se afla vreo localitate, măcar un amărât de cătun, unde să poată fi găzduit peste noapte, fie și într-un șopron. Dacă nu reușea să pornească motorul mașinii, nu putea fi vorba să-și petreacă noaptea în habitaculul neîncălzit. La cât de circulate erau drumurile din Rusia, putea avea șanse să nu vadă nici măcar un far de mașină până dimineața. Căcăcioasă treabă.

Înjură din nou. Telefonul mobil era mort, nici măcar o urmă de semnal. Ce putea face?

Dintr-odată, sesiză câteva luminițe pe partea dreaptă a drumului. Lumini electrice, printre copaci. Minune! Îi veni să chiuie de bucurie. Alergă către lumini și după doar câțiva metri se trezi într-o parcare bine asfaltată, situată în fața unei clădiri cu două niveluri, o mulțime de ferestre și câteva turnulețe. Pe un panou puternic luminat se putea citi „Hotel”, și nu cu litere rusești. Dacă mai existau miracole, atunci ceea ce i se întâmpla intra, neîndoielnic, în această categoria. Un hotel pe marginea drumului, la doar câțiva metri de locul în care motorul mașinii refuzase să mai funcționeze. Poate că era mai mult decât un miracol.

Fredonând încetișor, se grăbi către intrarea în hotel, marcată cu becuțe strălucitoare. Parcă este ajunul Crăciunului, își spuse.

Apăsă clanța masivă de bronz și ușa se deschise cu un scârțâit strident, acoperit însă repede de sunetul cristalin al unor clopoței situați chiar deasupra ușii. Se trezi într-o sală enormă, alungită, în capătul căreia se afla un birou masiv și lung. Sala era scufundată în semiîntuneric, doar deasupra recepției străluceau câteva luminițe care dădeau întregii încăperi un aspect misterios. Un bărbat îmbrăcat în cămașă albă și vestă de un verde țițător vegeta în spatele recepției.

— Bună ziua.

— Bună ziua. Bine ați venit în hotelul nostru domnule. Vă rugăm, simțiți-vă ca acasă.

O voce caldă, protocolară, în care nu se simțea nici cea mai vagă urmă de accent rusesc, în ciuda aspectului slav al interlocutorului, un bărbat destul de masiv, cu fața roșie, părul șaten și pomeți proeminenți. Arăta chiar bine, își spuse, chiar dacă „foarte rusesc”. Wesley Mayer era încântat, dar și surprins, totodată. Nu mai cunoscuse nici un rus care să vorbească engleza asemenea unui american născut pe malurile Potomacului. Chiar și ambasadorul Moscovei la Washington avea un accent care-i trăda originea, în ciuda faptului că bietul om făcuse tot posibilul pentru a-și îmbunătăți exprimarea. Prin urmare, faptul că găsise, în acest

colț de lume pe cineva care să vorbească engleza americană cu atâta ușurință trebuia apreciat la adevărata valoare.

— Aveți o cameră liberă?

— O cameră liberă? Zâmbi receptionerul. Este ziua dumneavoastră norocoasă, domnule. Mai avem o cameră liberă. O singură cameră liberă.

— Ce bine.

— Da, ce bine. Norocul ultimului venit, domnule. Următorul client nu va fi la fel de norocos ca dumneavoastră.

Da, trebuia să recunoască asta. Pe o vreme mohorâtă ca asta, extrem de friguroasă, noroc însemna posibilitatea de a-ți petrece noaptea sub un acoperiș, într-un pat calduț. Se născuse sub zodia norocului.

— Mașina mea s-a stricat chiar la intrarea în parcare. Nu știu ce are, motorul nu mai pornește.

— Nu vă faceți griji, putem chema un mecanic și, până mâine dimineață, motorul o să toarcă asemenea unei pisici bine hrănite. Boris este unul dintre cei mai buni mecanici din Rusia, domnule.

— Mulțumesc, vă rămân îndatorat.

— Nu face nimic, domnule.

— Acum, că am rezolvat problema cu mașina, aș dori să închiriez camera până mâine la prânz.

— Desigur, domnule. Numai că, în cazul acesta, avem o mică problemă. Aici, la „Besplatnâi obed” [1], avem o regulă strictă în ceea ce privește închirierea camerelor.

— O regulă? Și care ar fi aceea?

— Trebuie să eliberați camera înainte de răsăritul soarelui.

Wesley rămase cu gura căscată. Abia după un minut constată că îi revenise glasul.

— Cum adică?! Păi. Nu se poate.

Așa ceva încă nu mai pomenise. În nici un hotel de pe lumea asta nu i se mai pusese asemenea condiții. I se furase din bagaje în Turcia. Fusese brutalizat în Franța. În Thailanda i se întâmplase să plătească pentru o săptămână și fusese evacuat după două zile pentru a face loc unui șmecher din

fauna locală. Dar cel puțin, legal sau nu, închirierea unei camere dura până la amiază.

— Astea sunt regulile, domnule, vă place sau nu, regulile trebuie respectate. Dacă nu doriți camera, nu este nici o problemă.

— Rahat! Scrâșni Wesley, trântind cu pumnul în tejgheaua lungă.

— Ceva probleme, domnule?

— Nu, nu e nici o problemă.

Asta era, nu era cazul să facă scandal. Regulile erau reguli, dar, în Rusia, mai mult decât oriunde altundeva, regulile erau făcute pentru a fi încălcate.

— Închiriați camera?

Mai întreba? Cu mașina stricată și în pană de soluții, ce altă alternativă avea?

— Da.

— Numai până mâine dimineată, îl atenționează receptionerul, ridicând un deget, ca pentru a sublinia importanța spuselor sale.

— Fie numai și până mâine dimineată.

„Asta numai dacă o să fiți în stare să mă scoateți din pat, ruși nenorociți.”

— Bagajele dumneavoastră, domnule.

Luat prin surprindere, Wesley tresări și fu cât pe ce să dărâme un scaun înalt, de bar. Se așteptase ca stângăcia lui să declanșeze o cascadă de râsete, dar nu se întâmplă nimic. Nici măcar un zâmbet. Profesioniști adevărați.

Nou-venitul era un băiat înalt, brunet și incredibil de slab. Wesley își recunoscuse geanta de voiaj și rucsacul, ultimul achiziționat cu o zi înainte din Moscova.

— Hei, astea sunt ale mele!

— Desigur domnule.

— Cum. Cum ai deschis portbagajul?

— Pentru Vasili nici o încuietoare nu are secrete, zâmbi receptionerul. Vasili vă va conduce în cameră.

Năucit, Wesley aprobă, înclinând din cap. Singurul lucru la care se putea gândi era faptul că nici Vasili nu vorbea cu accent rusesc. Nu avea nici un fel de accent.

Recepționarul deschise un registru cu coperte albastre. Cu gesturi calculate, scoase din buzunarul de la piept un stilou argintiu.

— Domnule Wesley Oliver Mayer, bine ați venit la „Besplatnâi obed”.

Instinctiv, Wesley privi în jur.

— Stați puțin. Nu v-am spus că mă cheamă și Oliver.

De fapt, nu le spusese nici măcar că-l cheamă Wesley Mayer.

Recepționarul zâmbi.

— Sunteți un om cunoscut, domnule Mayer. Wesley Oliver Mayer, vânătorul de fantome, cine nu a auzit de dumneavoastră?

— Ei bine.

Dacă în America și Canada se bucura de o oarecare notorietate, nu se aștepta să fie cunoscut și în Rusia. Dar uite că se putea. Și, la urma-urmei, poate că totul avea o explicație logică. Cineva care vorbea atât de bine limba engleză n-ar fi putut s-o învețe numai cu dicționarul și ghidurile de o calitate îndoielnică ce se găseau în librăriile din Moscova. Probabil tipul urmărea la tv programe americane și, da, putea spune că apăruse în câteva emisiuni de televiziune.

— Ei bine, sunt încântat să aflu că sunt atât de cunoscut.

— Plăcerea este de partea noastră, domnule.

Cei doi se înclinară, în semn de respect, ducându-și palmele pe piept. Mai mult decât impresionant.

— Ei, nu sunt chiar un vânător de fantome. Mai degrabă spaima acestora. Acolo unde alții au descoperit fantome, eu am descoperit șarlatani.

— Cum spuneți dumneavoastră, zâmbi Vasili.

— Da, continuă jovial recepționarul. Dar ne place să credem că sunteți cel mai grozav vânător de fantome care a trecut oceanul și sperăm să nu fiți dezamăgit.

— Dezamăgit?! În ce sens?!

— Păi. Hotelul este bântuit, domnule.

Wesley își înăbuși cu greu un hohot de râs. În alte circumstanțe ar fi izbucnit în râs fără nici un fel de rezerve, dar acești oameni păreau atât de inocenți, atât de implicați în munca lor. În plus, faptul că-l recunoscuseră îl determina să le acorde un plus de respect.

— Fantome, fantome. Nu există așa ceva, domnilor.

— Poate că da, îndrăzni Vasili, cu o expresie derutată pe chipul de adolescent. Fantome există peste tot în lumea asta, trebuie doar să știi unde să cauți. Poate că nu ați căutat unde trebuie, domnule.

— Nu am căutat unde trebuie?! Mă îndoiesc. Fantomele și fenomenele paranormale sunt specialitatea mea sau, degrabă, demascarea acestora.

— Nu se poate. Spuseră cei doi, într-un glas.

— Ba se poate. Îmi pare rău că sunt silit să vă dezamăgesc, dar așa stau lucrurile. Meseria mea este să vizitez locurile care au proasta reputație de a fi bântuite și să încerc să aflu dacă realitatea este pe măsura reputației. Așa îmi câștig pâinea.

— Păi și fantomele din hotel?

— Spuneți că acest hotel este bântuit?

— E cel mai bântuit hotel din lume, domnule, îl asigură Vasili cu o seriozitate de-a dreptul comică.

— Cine v-a băgat în cap asta, băieți?

Recepționarul și băiatul de la bagaje se priviră uimiți unul pe altul, ca și cum li s-ar fi relevat un adevăr cât se poate de evident, dar pe care ei nu-l luaseră în seamă.

— Nimeni, domnule, răspunse recepționarul. Hotelul este bântuit, trebuie să vă convingeți și singur de asta.

— O să mă conving, fără îndoială, deși „Besplatnâi obed” nu intra în planurile mele. Astăzi trebuia să mă ocup de un hotel de la Sankt Petersburg, dar m-am rătăcit pe drum și, ca și cum nu ar fi fost suficient, mi s-a stricat și mașina. Bine măcar că am reușit să găsesc deschis aici și o cameră liberă.

— E foarte bine, domnule. Cu frigul de afară puteați să vă alegeți cu o răceală zdravănă, își exprimă îngrijorarea Vasili.

— Și unde mai puneți că s-ar putea să înceapă să și plouă, adăugă recepționarul, aprinzându-și o țigară.

Wesley urmări cum fumul albăstrui se ridică spre tavan. Era de-a dreptul scandalos cum niște oameni care dovedeau astfel de abilități lingvistice, deci indivizi despre care se putea presupune că dispun de o cultură generală solidă, se încăpățâneau să creadă în prostiile astea cu fantome.

— Ei bine, tot trebuia să ajung la un hotel bântuit, de ce să nu mă ocup de acesta? Bine, la Sankt Petersburg este vorba de o chestie publicitară, deși, se pare, după ce voi trece eu pe acolo, afacerile celor care dețin hotelul vor avea de suferit.

— Sunteți foarte încrezător, domnule.

— De ce să nu fiu? În ultimii trei ani, ierarhia celor mai bântuite locuri a fost dramatic modificată din cauza mea. Am reușit să demonstrez că, cel puțin în două cazuri, faima de loc bântuit se baza pe utilizarea recuzitei șarlatanilor care se dau medii și pretind că pot chema sufletele răposaților.

— Ați descoperit escroci în locul fantomelor?!

Recepționarul era cât se poate de scandalizat. Ochii aproape că îi ieșiseră din cap de iritare iar fața i se înroșise zdravăn, ca după o beție cumplită.

— O mulțime. Peste tot, în spatele poveștilor cu fantome, se ascunde un escroc care profită de naivitatea semenilor.

— De ce ar face cineva așa ceva? Se interesă Vasili, inocent.

— Cum de ce? Din cauza modei.

— Din cauza modei?! Nu înțeleg?

— În ziua de azi, când cuceririle științifice ating culmi la care nici măcar nu se visa acum douăzeci de ani, când informația circulă cu o viteză fantastică și transformările sociale sunt mai dramatice decât a putut aprecia și cel mai pesimist cititor în stele, oamenii simt nevoia, mai mult ca niciodată, de miracole.

— Miracole, domnule?

— Miracole, minuni, ceva pe care se poate pune ștampila cu „supranatural”. Oamenii își doresc să fie martori la lucruri ieșite din comun, la fenomene pe care mintea lor să nu le poată cuprinde în totalitate și, mai ales, în fața cărora și știința, cu toți pașii pe care i-a făcut în anii din urmă, să ridice din umeri a neputință. Asta își doresc oamenii. Minuni, minuni pe care tehnica să nu le poată explica sau reproduce.

— Oamenii cred că fantomele sunt minuni?

— Nu neapărat, mai degrabă un fenomen miraculos. Ceva ce nu pot atinge și nu pot explica. Destul cât să le dea idei escrocilor. Un individ abil poate face bani din orice, iar fantomele și poveștile legate de spirite sunt o adevărată mină de aur.

— Vreți să spuneți că nu există deloc fantome? Dar Turnul Londrei?

Băiatul cu bagajele arăta ca și cum ar fi fost gata să se înece. Ce era cu el de se iritase așa?

— Da, într-o vreme Turnul Londrei figura în fruntea listei cu cele mai bântuite locuri din lume. Acum au apărut altele, mai bine „populate”.

— Dar e bântuit sau nu?

— Din păcate, mi-a fost interzis accesul în Turnul Londrei, deși am insistat să merg acolo atât de mult cât poate să o facă un om decent. Iar asta ar trebui să spună multe, nu? Dacă locul ar fi fost cu adevărat bântuit, atunci nu ar fi fost cazul să se împiedice accesul unui sceptic ca mine. Poate că fantomele ar fi refuzat să mi se arate, treaba lor, unii ar fi putut spune că scepticismul meu este de vină. Dar dacă aș fi descoperit dovezile unei escrocherii, atunci mă tem că Turnul Londrei ar fi fost pus în situația de a trage obloanele. Două hoteluri cu prost renume au trebuit s-o facă, după o vizită de-a mea. De atunci, cei implicați în afaceri cu fantome fac crize de nervi când aud de mine și, trebuie să recunosc, invitația pe care mi-a făcut-o proprietarul (sau proprietarii) hotelului de la Sankt Petersburg a fost cea mai mare surpriză din viața mea.

Individul fie este un escroc foarte abil, fie îi lipsește o doagă. O să aflu mâine cum stau lucrurile.

— Sau hotelul este, într-adevăr, bântuit, iată o a treia variantă, chicoti Vasili, fericit.

— Mă tem că nu.

— Domule Mayer, se pare că v-am răpit cam mult din timpul dumneavoastră. Vasili, condu-l pe domnul Mayer în camera lui. Apropo, trebuie să semnați în registru, domnule Mayer.

— Da, desigur.

Wesley semnă apăsător, remarcând, în trecere, că numele lui era primul pe pagină.

— Gata. Rânji receptionerul, satisfăcut, înmânându-i o cheie masivă, din metal galben, prinsă de un breloc cărămiziu. Peste jumătate de oră puteți coborî în restaurant și, nu uitați, mâine dimineață trebuie să eliberați camera înainte de răsăritul soarelui.

Drăcia dracului, nu alta. Crezuse că, după dovezile de respect pe care i le oferiseră, or să facă o excepție pentru el, să-l lase să doarmă măcar până la zece. Poate că putea rezolva, cu un bacșiș consistent, dar pentru asta trebuia să rămână între patru ochi cu receptionerul.

Vasili, cu silueta lui de adolescent prost hrănit, se avântă pe scări, cu bagajele în mâini. Îl urmă, pradă unor sentimente contradictorii. Ceva, ceva nedefinit, suna ca o alarmă de incendiu în subconștientul lui. O alarmă care mai sunase, pe care o cunoștea și, mai ales, nu sunase niciodată aiurea. Încă își mai amintea de accidentul de mașină. Sau de cutremurul din Japonia, în urma căruia zăcuse în spital mai bine de jumătate de an. Numai asta îi lipsea.

Urcară o scară îngustă, cu trepte care scârțâiau sub tălpi. La etaj, cotiră într-un coridor îngust, cu pereți vopsiți în galben. Coridorul era luminat din belșug de aplice care imitau torțe, fixate pe pereți.

Opriră în fața unei uși masive, maronii. Într-un mic medalion erau fixate cifrele care alcătuiau numărul camerei.

— Vă deranjează numărul „13”? Întrebă Vasili lăsând bagajele pe podea pentru a descuria camera. Sper că nu sunteți superstițios, deoarece altă cameră nu mai avem.

— Nu, nu mă deranjează deloc.

— E adevărat că acolo, în America, este o adevărată isterie cauzată de numărul 13? Adică, vreau să spun, la voi apartamentele nu se numerotează cu 13, la hotel lipsește etajul 13, fiind înlocuit cu 12 bis sau 14 bis.

— Da, în mare, cam așa stau lucrurile, dar din ce în ce mai mulți americani încep să considere nebunia asta cu numărul 13 ca fiind răsuflată. Superstițiile nu mai sunt la modă, Vasili.

Vasili reuși să descurie broasca. Ridică bagajele și împinse ușa cu piciorul. Wesley îl urmă, nereușind să scape de senzația că ceva în neregulă urma să se întâmple. Poate că ceva foarte grav; nu credea în fantome, spectre și alte prostii de-astea, dar avea încredere în propriile sale instincte. Era ceva în neregulă cu camera asta?

Tânărul rus acționează întrerupătorul electric aflat chiar lângă ușă.

— Camera dumneavoastră, domnule. Camera 13.

— Mulțumesc.

Vasili refuză politicos bancnota de cinci dolari și se retrase cu spatele, închizând ușa în urma lui.

Rămas singur, Wesley începu să examineze încăperea, încercând să ghicească ce anume părea a fi în neregulă în această cameră. Nu numărul afișat pe ușă îl neliniștea, făcea parte din acea categorie a americanilor care nu simțeau nici un fel de repulsie pentru această asociere nefastă între cifrele 1 și 3. De fapt, considera că numărul 13 era cel care aducea picătura de noroc în viața sa. Camera 13 era preferata lui, în toate hotelurile care aveau reputația de a fi bântuite se cazase în camera 13, considerată cea mai bântuită dintre toate. O aiureală.

O cameră dreptunghiulară, cu două ferestre mari, acoperite parțial de draperii de catifea stacojie. Un pat mare, cu

baldachin, ceea ce-i dădea un aer nobiliar, două fotolii roșii, o măsuță pe care se afla o carafă cu apă și un dulap masiv, în trei uși. Mobilierul standard dintr-o cameră de hotel fără pretenții prea mari, cunoscuse cu sutele în călătoriile sale, dar aici era o altă atmosferă. Era ceva în aer care-l făcea să simtă un disconfort evident. Poate că era din pricina oboselii, poate din cauza primejdiei pe care o întrevedea instinctul de conservare.

Deschise dulapul și-și îndesă geanta și rucsacul pe raftul de sus.

— Obositoare zi., își spuse.

Simțea nevoia să tragă măcar un fum, dar uitase să întrebe la recepție dacă în cameră fumatul era permis. Deocamdată nu vedea nicăieri afișat vreun avertisment în acest sens, dar nici nu era frumos să tragă singur concluziile. O să întrebe atunci când va lua masa, mai putea răbda câteva minute fără nicotină.

Un foșnet ușor îl făcu să se răsucescă. Ce naiba?!

Parcă se auzise din spatele draperiilor. Sau poate că de vină erau nervii încordați și oboseala. În nici un caz nu puteau fi de vină fantomele despre care recepționarul îl asigurase că populează întreg hotelul.

— Nu există fantome, se pomeni spunând singur, asemenea unui băiețel speriat care dorea să se convingă că nu există omul negru. Am demonstrat-o de atâtea ori, băga-mi-aș.

Deschise din nou dulapul și își luă o cămașă din geantă. După o zi de alergătură, probabil cămașa de pe el putea groaznic. Trebuia să se și spele, dar deocamdată nu știa unde este baia. Dacă putea găsi ceva care să-l nemulțumească la Camera 13 era faptul că nu avea baie. Probabil baia era undeva, la capătul holului. Ei, până la urmă era destul de bine și așa, era bine chiar dacă la robinete avea să găsească numai apă rece.

Își scoase și prosopul, pentru orice eventualitate. Camera arăta destul de bine, cunoscuse hoteluri în care condițiile de cazare erau cu mult mai rele, dar dacă baia era comună nu

avea de gând să se șteargă cu același prosop pe care îl foloseau restul clienților hotelului.

Cu prosopul în jurul gâtului ieși din cameră și încuie ușa în urma lui. O tânără cameristă trecea prin fața camerei cu un maldăr de cearșafuri. Blondă, drăguță și foarte zâmbitoare.

— Domnișoară.

Se opri, jenat. Probabil că fata nu știa decât limba rusă și deja se și vedea implicat într-o discuție în care mai importante decât cuvintele erau gesturile.

— Da, domnule. Vă pot ajuta cu ceva?

Fata vorbea engleza și, evident, fără accent. Trebuia să scrie un articol pe chestia asta.

— Baia.

— Dar aveți baie în cameră, domnule.

— Stau la camera 13 și, sincer să fiu, nu am văzut nici o baie pe acolo.

— Ba da, domnule, baia este în cameră.

Chiar așa de tâmpit era? Nu mai spuse nimic. Începu să-și deschidă ușa, sub privirea amuzată a tinerei.

Aprinse lumina și. Da, ce dracu' era în capul lui? Da, uite-o, o ușă în peretele din stânga. Imposibil să nu o fi observat până atunci și totuși, ușa era chiar în fața lui, deși, cu un minut mai înainte, ar fi putut jura că nu existase nici o ușă care să ducă la baie.

Se întoarse să-i mulțumească tinerei, dar aceasta deja dispăruse.

Baie în cameră. Un lux la care nu visase cu doar un minut în urmă. Și, totuși, ușa asta nu existase mai înainte.

Intră în baie. O încăpere micuță, placată cu gresie și faianță verde. Cabină de duș, la așa ceva chiar nu se așteptase. Apă caldă, deja era un răsfățat.

Un duș scurt și se simțea ca nou.

Proaspăt spălat, cu cămașa și lenjeria schimbată, era gata să coboare la masă.

Străbătu holul pustiu și coborî scările care, ciudat, nu mai scârțâiau. Chiar insistă, călcând de câteva ori pe primele trei

trepte, cele care scârțâiseră mai strident atunci când le urcase. Nici măcar un scârțâit anemic.

La recepție, bărbatul solid și șaten îl aștepta zâmbind. Alături de el, la fel de bine dispus, se relaxa Vasili.

— Cum vi se pare hotelul nostru, domnule Mayer? Îl întrebă recepționarul.

— Până acum îl găsesc mai mult decât agreabil.

— Tradiționala ospitalitate rusească, domnule Mayer.

Fu cât pe ce să-i trântască o replică gen „dacă aș întâlni peste tot această ospitalitate aș părăsi bucuros America pentru Rusia” dar se opri la timp. Nu era cazul să jignească sentimentul patriotic al acestor oameni de treabă, care recunoscuseră în clientul nimerit întâmplător în hotelul lor o adevărată celebritate americană.

— Restaurantul nostru vă așteaptă. Condu-l, te rog, Vasili.

O ușă dublă despărțea restaurantul de holul imens în care se afla recepția. Wesley păși într-o altă lume. O sală puternic luminată, cu pereți bogat decorați cu picturi și tapițerii care, probabil, valorau o avere în ochii cunoscătorilor. Torțe înfipite în suporturi de fier forjat pâlpâiau de-a lungul pereților. Din loc în loc, amplasate în nișe speciale, erau statui de marmură neagră.

Peste tot, unde-și întorcea ochii, descoperea noi dovezi de rafinament și simț estetic, dar Wesley se simțea intrigat din altă cauză. În tot restaurantul se găseau doar câteva mese și, deși erau impecabil aranjate, nicăieri nu se vedea nici un client, în ciuda faptului că recepționarul îl asigurase că hotelul era ocupat la capacitate maximă.

— Poate că e prea devreme pentru masă, i se adresă lui Vasili, care-l urma îndeaproape, ca un câine credincios.

— Nu, nu e nici un fel de problemă, domnule. La noi, restaurantul este deschis la orice oră.

Wesley rezistă impulsului de a-i aduce aminte că ceva mai devreme i se atrăsese cu discreție atenția că restaurantul era disponibil după o jumătate de oră. După o seară atât de

chinuitoare, simțea nevoie să se delecteze cu specialități rusești. Sau măcar cu ceva de mâncare.

Politicos, Vasili îi făcu loc la prima masă. Un chelner corpulent, ca un luptător de sumo, își făcu apariția. Wesley remarcă faptul că, în ciuda staturii colosale, individul avea o grație deosebită în mișcări, o grație specifică mai degrabă balerinelor.

— Cu ce vă putem servi?

Nici măcar nu-l mai miră fluenta limbajului și lipsa de accent. Ceva era în neregulă în hotelul ăsta, și în mod clar nu era vorba despre blestemele de fantome despre care îi povestise receptionerul.

— Ăăă. Păi nu aveți un meniu? Adică, doar nu pot cere tot ceea ce doresc?

— Ba da, domnule, la noi, la „Besplatnâi obed” puteți comanda tot ceea ce vă cere inima. Bucătăria noastră este foarte bine aprovizionată.

— Așa ceva nu mi-a mai fost dat să pățesc niciodată. Spuse Wesley pentru sine.

— Poftim?!

— Păi pot cere chiar orice?

— Cum spuneam, puteți comanda orice. Chiar orice. Garantat!

Privi în ochii chelnerului, încercând să surprindă în ei un dram de nebunie sau măcar puțină ironie. Nici o șansă. Omul era cât se poate de serios și, după câte putea aprecia, întreg la minte.

— Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva în nici un hotel.

— Ce anume?

— Să mi se garanteze că pot primi orice vreau.

— Hotelul nostru este un hotel aparte. Este un hotel bântuit domnule, prin urmare.

— Păi aici nu era deloc vorba dacă e bântuit sau nu afurisitul ăsta de hotel, rosti Wesley apăsător, simțind că-și pierde răbdarea. Aici este vorba despre meniu, la naiba!

— Ceva probleme?!

Wesley recunoscuse vocea recepționarului. Acesta se strecurase pe nesimțite și probabil asistase la o mare parte din discuție.

— Nu. Nici un fel de probleme, oftă masivul chelner. Dar domnul Mayer nu înțelege că la restaurantul nostru poate primi orice își dorește.

— Aș, zâmbi recepționarul, ca și cum ar fi fost vorba de un neajuns minor. Va primi tot ceea ce își dorește. Puteți comanda, domnule.

Wesley zâmbi veninos. Ar fi putut să-i ridiculizeze și să le ceară cele mai exotice feluri de mâncare, genul de delicatese care se vindeau cu sute de dolari porția. Dar era o investiție destul de riscantă. Dacă, într-adevăr – din întâmplare, desigur – astfel de delicatese existau în bucătăria restaurantului, probabil va fi nevoit să le și cumpere, avea și el un dram de mândrie și n-ar fi fost deloc bărbătește să ceară ceva și apoi să se retragă după aflarea prețului. Și banii pe care-i avea în buzunar nu-i permiteau prea multe.

Ceru, prin urmare, meniul casei, indiferent care o fi fost acela. Cu o oră în urmă ar fi fost în stare să omoare pe cineva numai pentru un pat sub un acoperiș. Indiferent care era specialitatea casei, se simțea în stare să-i facă față.

Chelnerul se puse în mișcare. Recepționarul, discret, supraveghea desfășurarea activității. Abia după ce uriașul aduse o sticlă de vin roșu, recepționarul renunță la rolul său de supraveghetor și socoti că este de datoria lui să facă unele precizări:

— Martinborough Vineyard Pinot Noir.

— Poftim?!

— Vinul.

— A, da.

— Primul Pinot Noir din Noua Zeelandă care a ieșit constant în evidență. Vă pricepeți la vinuri, domnule Mayer?

— Nu, trebuie să recunosc că nu. Specialitatea mea sunt fantomele. Sau șarlatanii.

Cu mișcări experte, recepționarul smulse capacul din gâtul sticlei și începu să toarne vinul rubiniu în paharul de cristal de pe masă.

— Din partea casei.

— Mulțumesc, nu trebuia.

Nu știa prea mare lucru despre vinuri, dar auzise că unele puteau costa sume astronomice.

— Povestiți-mi despre munca dumneavoastră, domnule Mayer.

Era obișnuit să fie întrebat despre munca lui. Era obișnuit să vorbească despre munca lui, doar atât cât să nu trădeze anumite „secrete ale meseriei”. Demascarea pungașilor și a fantomelor lor false era o muncă din ce în ce mai dificilă, date fiind noile cuceriri ale tehnicii. Imagini tridimensionale, proiectoare de dimensiunea unui purice ceva mai gras, tot felul de mecanisme de produs zgomote. Cel mai bine era ca „inamicul” să știe cât mai puține. Să fie ținut în ignoranță, astfel încât să nu poată nici măcar bănuși posibilitățile arsenalului demascatorilor.

Însă nu era obișnuit să fie luat astfel la întrebări de către angajații hotelurilor în care obișnuia să se odihnească peste noapte.

Și. De ce nu?

— Munca mea?! Nu-i o meserie ca oricare alta.

— Nici o meserie nu seamănă cu alta; fiecare are specificul ei, comentă recepționarul. Îmi permiteți?

Înainte ca Wesley să spună ceva, recepționarul își trase un scaun și se așeză. Își turnă și el un pahar de vin.

— Noroc!

— Noroc!

Ciocniră. Recepționarul dădu paharul pe gât, în cel mai rusesc stil cu putință.

Da, era un vin deosebit. Și reconfortant.

— Vânați de mult timp fantome, domnule Mayer?

— Nu fantome, sunt vânător de șarlatani. Șarlatanii cu fantome.

— Scuze, am încurcat puțin lucrurile, se mai întâmplă. De multă vreme demascați șarlatani?

— Păi. Dacă este să mă raportez la primul caz. De la vârsta de zece ani. Da, atunci am reușit să-i demonstrez mătușii mele că tot ceea ce se petrecea în casa ei era o farsă pusă la cale de fiica ei vitregă, care dorea să pună mâna pe moștenirea unchiului Evan. A fost o întreagă aventură atunci (Wesley zâmbi, aducându-și aminte de acele clipe, poate cele mai fericite din viața sa). Când mătușa a realizat că unchiul Evan nu se întorsese din morți să-i bântuie nopțile, ci-și dormea liniștit somnul de veci în cavoul familiei din cimitirul Albertville, a fost atât de bucuroasă încât mi-a cumpărat o bicicletă, cea pe care am pus ochii când am intrat în magazin. Nici părinții mei nu se grăbiseră vreodată să-mi achiziționeze vreo jucărie doar pentru că spusesem că o doresc.

— Mda, plescăi receptionerul. Și fiica vitregă?

— A trebuit să accepte clauzele testamentului unchiului Evan. Nu mai știu ce s-a întâmplat cu ea; în orice caz, a plecat din oraș.

— Interesant. Și, altceva, despre fantome?

Wesley nu se mai obosi să-i atragă atenția că el nu era vânător de fantome, ci de șarlatani. Diferență de la cer la pământ. Da, și avea atâtea de spus.

— Altceva?! Aș putea să stau aici până dimineată, să tot povestesc despre șarlatani și fantomele lor.

— Chiar nu vă interesează fantomele din hotelul nostru?

— Nu există nici un fel de fantome, sunt în stare să garantez.

— Dar bățile din pereți, foșnetele ciudate? Dar ușile care se închid și se deschid fără să le atingă nimeni? Vocile și curenții de aer?

— La astea aș mai putea adăuga încă o mie de pretinse manifestări ale fantomelor.

— Nu mai spuneți.

— Chiar așa.

Și, deși „secretele meseriei” trebuiau păstrate – șarlatanii ar fi dat bani buni să afle care erau metodele prin care le erau deconspirate propriile metode – începu să vorbească fără rezerve despre arsenalul din dotarea unui escroc specializat în fantome.

Recepționarul se trase mai aproape, sorbindu-i cuvintele. Apoi veni și Vasili, cu mutra lui imberbă, și chelnerul cel uriaș, cu un platou pe care era un berbec rumenit.

— Din partea casei, zâmbi recepționarul.

Și berbecul era din partea casei?! Se putea considera mai mult decât un răsfățat.

Sârme, fire invizibile, difuzoare abil încastate în pereți sau chiar în clanța ușilor, Instalații holografice de mii de dolari, complici și ectoplasme abil falsificate. Un scamator ar fi avut mult de învățat de la escrocii fantomelor.

Încetul cu încetul se adunară și alți curioși. Camerista, cu aerul ei naiv, încă o fată tânără, înarmată cu niște perii de praf. Încă doi băieți înalți, în veste cenușii și cu chipurile palide. Treptat, se strânseseră în jurul lui. Niciodată nu-și închipuise că relatarea demascării unui escroc poate fi atât de captivantă.

Instalații electrice, rezervoare de aer abil mascate, roiuri de muște narcotizate și ascunse sub dușumele pentru a fi eliberate exact la momentul potrivit. Cele mai incredibile și mai scârboase combinații de substanțe pentru a impresiona naivii cu duhori venite din altă lume, cică.

Curioși mai erau indivizii ăștia. Și ce bună era friptura de berbec. Poate și faptul că nu trebuia să o plătească îi dădea savoarea deosebită. Oricum, o să ceară rețeta pentru a-și îmbogăți arsenalul gastronomic. Când treci drept un burlac convins, trebuie să ai și unele deprinderi folositoare în bucătărie, altfel riști să-ți distrugi stomacul din cauza conservelor încălzite în cuptorul cu microunde.

Complici aleși dintre cetățenii respectabili, genul de oameni pe care nimeni nu i-ar fi bănuțit vreodată că pot cădea la învoială cu escrocii. Cercetători și jurnaliști corupți, gata să

facă orice pentru bani, chiar și să susțină că văzuseră fantome. Actori ratați și indivizi cu mințile pe jumătate rătăcite.

Alte sticle de vin, toate din partea casei. Toasturi însuflețite alături de angajații hotelului. O companie de-a dreptul adorabilă. Se simțea ca în sânul unei adevărate familii. O familie numeroasă, tăcută atunci când trebuia să asculte și plină de energie și entuziasm atunci când trebuia să golească paharele și să închine în cinstea oaspetelui care le făcuse onoarea de a le păși pragul.

„Numai de nu le-ar trece prin cap să-mi treacă în nota de plată toate sticlele de vin golite în seara asta” își spuse, cuprins de o ușoară îngrijorare.

Orele treceau pe negândite. Întrebări și răspunsuri, explicații suplimentare. Păcat că nu dispunea de uneltele necesare pentru o demonstrație de „spiritism”. Nicicând nu mai întâlnise un auditoriu așa de atent, așa de implicat.

— Nimeni, repet, nimeni nu este în stare să pună la cale escrocheria perfectă, mai ales când este vorba de fantome. Mereu există câte o scăpare, câte o neglijență. Trebuie doar să o găsești.

— Hei!

Țipătul neașteptat și ascuțit îl făcu să tresară. Ce naiba se întâmpla?

Între ușile întredeschise, Vasili se agita, rotindu-și neîncetat brațele lungi și subțiri.

Toate privirile se întoarseră către băiatul cu bagajele, care părea foarte speriat.

— Răsare soarele, urlă Vasili. Răsare soarele!

Brusc, toată lumea se puse în mișcare. Scena deveni chiar foarte agitată. După părerea lui Wesley.

— Răsare soarele, răsare soarele.

Ce era cu toată agitația asta? În fond, nu era mare lucru, răsărea soarele, așa se întâmpla în fiecare dimineață, senină sau nu.

— Răsare soarele!

Mâini febrile îl împinseră către ieșire. Unele erau fierbinți, le putea simți prin cămașă, ca niște sticle de apă caldă, altele erau de-a dreptul tentacule reci și lipicioase.

Începură să-l împingă către ușă, în ciuda faptului că încercă să se opună. Ce era mascarada asta? Ce naiba îi apucase pe toți? Cu câteva clipe mai înainte stătea la masă cu ei, bând vinuri rare din pahare de lux, ca și cum ar fi fost prieteni de o viață întreagă, iar acum se grăbeau să-i facă. Să-i facă ce? Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce i se putea întâmpla în clipele următoare. Nu erau brutali dar, chiar și așa, ceva din felul lor de a se purta era de-a dreptul înfricoșător. Ceva din felul în care-l atingeau. Și mâinile acelea, ori prea reci, ori prea fierbinți.

Stați, ce dracu'. Ar fi vrut să le strige, dar cuvintele îi mureau în gât. În schimb, toți ceilalți vorbeau. Nu vorbeau, propriu-zis, ci repetau ca o litanie ciudată.

— Răsare soarele. Răsare soarele.

Buimăcit, se trezi în fața ușii de la intrare, mai mult dus pe sus. Bagajele.

Bagajele erau lângă el.

— La revedere, domnule Wesley Mayer, rosti apăsător receptionerul. Îi făcu semn cu mâna lui mare și jovială, apoi închise ușa. În spatele lui, Wesley abia apucă să mai vadă chipul angelic al cameristei. Fata zâmbea. Un zâmbet straniu, ca din altă lume.

Zgomotul ușii trântite îl făcu să tresară și, dintr-odată, își dădu seama cât îi era de frig. În sala restaurantului fusese bine, o temperatură acceptabilă, îndulcită de sticlele de vin, aduse din cele mai exotice colțuri ale lumii, însă afară, pe treptele de mozaic, frigul îl asaltă cu putere din toate părțile.

— Hei! Hei. Nu este deloc amuzant.

Chiar nu era deloc amuzant, indiferent din ce unghi ar fi privit situația. OK, îl avertizaseră că trebuia să părăsească hotelul înainte de răsăritul soarelui, dar după cina și băuturile oferite din partea casei, după toate discuțiile alea

legate de șarlatani și escrocheriile lor cu fantome și spirite, crezuse că poate se vor îmbuna.

Era ceva ciudat în afacerea asta, dar, cu toată uluiala care-l copleșise, nu simțea nevoia să descopere ce anume. Și, în ciuda frigului care îi pătrunsese în oase, ceva, acel ceva care-i sunase adesea în cap ca o alarmă de incendiu, îi spunea că nu e cazul să ceară să fie primit înăuntru. Nu, chiar dacă era frig afară, nu era ceva ce să nu poată suporta.

Își culese bagajele. Nu era cazul să le cerceteze pentru a vedea dacă-i lipsește ceva.? I, chiar dacă i-ar fi lipsit ceva, mai conta?

Se îndreptă spre mașină, privind din când în când în urmă. Brusc, hotelul se scufundă în întuneric. Se stinseră chiar și becurile care însuflețeau firma.

— Dobroe utro [2] [2].

Vocea puternică, cu tonalitate de bas și un pronunțat accent slav îl făcu să tresară.

— Bună dimineața.

În sfârșit, un rus care vorbea cu accent rusesc. Revenise cu picioarele pe pământ?

Lângă mașina lui fusese tras un camion de remorcare, un vechi GAZ rusesc. Un individ mătăhălos, cu umeri largi și o căciulă care-i acoperea trăsăturile stătea rezemat de botul pătrășos al camionului.

— American? Întrebă individul, îndreptând spre el un braț cât un trunchi de copac.

— Da. Vorbești englezește?

— Da, am lucrat trei ani în Anglia, diadia [3] [3]. Știu câte ceva.

Știa destul de multe, numai accentul îl trăda.

— Am venit să-ți ridic mașina. Se pare că ai nevoie de un mecanic.

— Desigur, aprobă Wesley, bucuros. Te-au chemat ei?

Arătă cu capul spre hotel, a cărui siluetă începea să se contureze din ce în ce mai precis sub primele raze ale soarelui.

— Ei?!

Da, ei.

— Oamenii de la hotel.

Uriașul nu răspunse imediat. Își făcu de lucru puțin cu cârligul de remorcare, apoi verifică tabla caroseriei.

— Oamenii de la hotel?

În ciuda accentului slav, simți în glasul uriașului o doză sănătoasă de neîncredere. Poate că și teamă.

— Da.

— Treceam prin zonă, spuse uriașul. Am fost chemat să ridic o mașină accidentată la vreo câțiva kilometri de aici, dar se pare că cineva a avut chef de glume în dimineața asta. Oricum, diadia, norocul tău. Când am văzut mașina ta aici, am crezut că e rabla după care am fost pus pe drumuri, dar, după câte se vede, nu pare avariată. Tocmai eram gata să plec când te-am auzit venind.

— Are ceva probleme la motor, nu vrea să pornească.

— Dacă are, într-adevăr, vro' defecțiune, o să-i dau de capăt. Dar nu cred că e asta.

— Dar ce are?!

— Să plecăm de aici, spuse rusul dintr-o dată foarte agitat.

— Da, să plecăm.

Îl ajută să se urce în cabina inconfortabilă, mirosind puternic a motorină și ulei hidraulic. Mecanicul răsuci cheia în contact, iar motorul porni cu un zgomot tunător.

— Ce e cu hotelul ăsta? Riscă Wesley o întrebare.

— Hotelul ăsta?! Cârâi uriașul. Diadia, nici măcar nu ai idee pe lângă ce ai trecut.

— Adică?! Am stat noaptea asta acolo, am stat de vorbă.

— Nu e nici un hotel acolo, diadia. Și nici nu a fost vreodată. Nu știe nimeni ce este acolo, dar, indiferent ce o fi, ai scăpat cu viață.

— Dar e un hotel, protestă americanul.

— Hotel?! Privește!

Soarele răsărise pe jumătate, iar razele lui scăldau în tonuri rubinii ruinele de piatră.

SFÂRȘIT

[1] [4] Prânz gratuit (rus.) [2] [5] Bună dimineața (rus) [3] [6]
Unchiule (rus)